

Foglar

Strach nad

Bobří řekou

ilustroval
Ticho762

Albatros

Strach nad Bobří řekou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

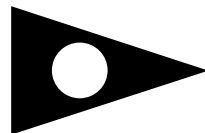
Jaroslav Foglar

Strach nad Bobří řekou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

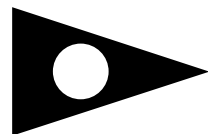
ALBATROS **MEDIA**

Jaroslav Foglar
Strach nad
Bobří řekou

Foglar

**Strach nad
Bobří řekou**

**ilustroval
Ticho762**

Albatros

Neklid ve Staré čtvrti

1

A zase přišlo do kraje toužebně očekávané předčasné jaro. Kopce a lesy, viditelné z hradeb na okraji města, kde ležel Červený dolík, se vynořily z předjarních mlh. V potůčcích a říčkách za městem hučela zelenavá průzračná voda z tajícího ledu a sněhu. Někde už rozkvétaly podléšky a sasanky. I fialky hoši objevili mezi loňským zvadlým listím na krajích lesa, kde byla jejich Rokle úmluvy. Však už ji letos také jednou po zimě znovu navštívili, když i poslední z nich končili svůj lov třinácti bobříků!

A neděli co neděli konali své báječné dobrodružné výpravy s Rikitanem v čele, všichni jen v krátkých kalhotách a s ponožkami místo podkolének. Staří lidé už zase sedávali na prohřáté zídce u školy a poslouchali písně, zpívané mladými hlasy nad jejich hlavami ve škole při otevřených oknech.

Celá Stará čtvrť tonula v jiskřivé sluneční záři. Pestrobarevné kuličky se kutálely na každém nedlážděném plácku a ostře zelené či fialové káči se točily pod bičíky chlapců a děvčat. Jaro – jaro – jaro bylo všude, náhle a ve všem. Alespoň to tak vypadalo.

Bylo ale opravdu všude a ve všem? Jak mohli Hoši od Bobří řeky tušit, že znovu přijdou dny, kdy své kratičké kalhoty vymění ještě rádi za dlouhé a na své šedomodré košile ochotně navléknou svetříky a bundy?!

A že jednoho dne, na který nikdo nezapomene a bude na něj vzpomínat jen s odporem a hrůzou, přijde zase sněhová metelice, která zavalí náměstíčka, dvorky a uličky Staré čtvrti i střechy domů

a za městem že přikryje i mladou trávu s prvními kvítky? A že ta sněhová metelice bude i začátkem všeho zlého, co brzy nastane?

O všem tom nedobřím, hrůzném a neuvěřitelně strašném, co mělo vbrzku dolehnout nejen na Hochy od Bobří řeky, ale i na celou zem, oni ještě nevěděli. Nebo snad trochu věděli, ale nedovedli si to dosud představit, co a jaké to bude. Je pravda, že dospělí lidé podivně kabonili tváře, vypadali ustaraně, a byli tak nějak docela jiní, než bývali dříve. Postávali v hloučcích na ulicích, drželi v ruce noviny, jež šly v té době na dračku jako nikdy předtím, a mluvili mezi sebou spíše jen šepem než nahlas, přičemž se neustále podezíravě rozhlíželi na všechny strany, jako by se něčeho báli, snad aby je nikdo neslyšel. I Rikitan byl jiný než dřív.

Ale to byli dospělí. Hoši od Bobří řeky se však celkem bezstarostně radovali z předčasného jara, které bylo zase tak krásné jako minulého roku, když se za zvláštních okolností Jirka s Vilíkem seznámili s Rikitánem a pak založili své sdružení. Nic se zatím zdánlivě nedělo, co by mělo narušit jejich radost z jara, druhého jara Hochů od Bobří řeky.

Až ten den! Ten hrozný den se svou tak náhlou nečekanou sněhovou metelicí, ten byl i pro ně začátkem všeho zlého! Někde za hranicemi rodné země – ale přesto velmi, velmi blízko – harašil mocný cizí národ zbraněmi a jeho vůdci hrozili republice nelítostnou a nespravedlivou odplatou za domnělé křivdy. A to bylo to znepokojivé, co zneklidňovalo všechny lidi, rodiče Hochů od Bobří řeky a Rikitana nevyjímaje! A pak to vše nebezpečné, výhrůžné, náhle udeřilo!

A to právě byl ten strašný den. Za hrozné sněhové vánice se přes pohraniční hory převalily hordy nepřátelské armády a rozsévaly zkaženou smrt, neštěstí pro mnohé lidi – a nevyhnulo se to ani Hochům od Bobří řeky. Jaro jako by náhle nebylo!

Kdo bude Nepřítelem

2

Klubovna Hochů od Bobří řeky v přízemí starobylého domu „U Modrého hroznu“ ani po vpádu Nepřítele nezůstala opuštěná, i když se jakákoli větší shromáždění mládeže zdála Nepříteli podezřelá. Rikitan tam i nadále svolával pravidelné schůzky – a na nich se chtě nechtě vždy hovořilo o nastalé situaci.

„Rikitane, hrozí nám nějaké nebezpečí?“

„Cizáci prý všechny spolky mládeže zakazují, ruší, a zabavují jejich majetek!“

„A budeme dál konat své schůzky a v neděli výpravy někam ven za město?“

Tak a podobně se ptali hoši Rikitana. Poplašné zvěsti se šířily a množily každým dnem. Lidé byli odváděni nepřátelskými pochopy přímo z pracovišť, a nikdo nevěděl, kam je vezou a co se s nimi kde bude dít. Ve škole, kam Jirka s Vilíkem chodili, kterémusi chlapci Nepřátel odvedli otce uprostřed noci – a ten teprve po několika dnech směl domů vzkázat, že se nikdy nevrátí, aby ho už doma nečekali a že se se všemi loučí navždy. Čekal asi zřejmě, že ho popraví.

V těch bezútěšných dnech počasí bylo a nadále vydrželo studené, sychravé, i když už si hoši bláhové mysleli, že jaro přišlo. Před jednou schůzkou Pirát rozdělal v kamnech oheň. Prochladlou klubovnou se brzy rozlilo příjemné teplo. Bylo v ní zase tak útulno, jako vždy v zimních a předjarních měsících. Hochům se zdálo, že je zde bezpečno, že jsou tady ukryti před vším tím těžkým, nebezpečným, co je tam někde venku a co se marně pokouší dostat se i sem, na ně. Ano, tady se jim nic

nemůže stát! Jsou všichni pohromadě, svorní, a Rikitan je s nimi a povede je i nadále pevnou rukou...

Větrník začal zpívat staré písničky a hoši se přidávali. Rikitan vzal Zvučící dřevo a hrál a zpíval s nimi. Vilík nesměle navrhl: „Pojďme si zazpívat Píseň úplňku! Snad se nám povede, i když není měsíc a my nejsme v lese.“

„Ano, ano, aspoň budeme mít lepší náladu!“ podporoval jeho návrh Grizzly.

Ale Rikitan řekl: „Dnes ne – ale v neděli půjdeme do Rokle úmluvy, i když jsme tam letos už jednou byli, a tam si ji snad kvečeru zazpíváme. A já vám tam i něco prozradím. Pojďme si teď tady ale zahrát jednu hru, kterou jste ještě nikdy nehráli! Napřed vám povím její legendu!“

„Ježkovy oči, už se těším! To zase bude něco!“ vykřikl nedočkavě Drobeček. Větrník mu ucpal pusku a Rikitan začal:

„Nepřítel prohledává ulice i domy a snaží se objevit jakéhosi odvažlivce, který obyvatelstvo nabádá k odporu. Lidé svého hrdinu znají a tajně ochraňují a ukrývají, aby ho Nepřítelova policie nenašla. A naše hra se hraje takhle: jeden z vás bude Nepřítelem a vnikne mezi nás!“

„Já to nebudu – já ne!“ vášnivě vykřikl Štoura, i když Rikitan zatím nikoho z hochů k té úloze nejmenoval. Ale moudře rozhodl takto:

„Budeme losovat, někdo z vás tu úlohu na sebe vzít musí, i když k ní nikdo nemá chuť. Jinak by se hra nedala hrát! A stejně je to *jen hra*, tak žádné strachy! Teď ale dávejte pozor, jak hra bude probíhat.

Ten z vás, na koho padne los, že je Nepřítel, vyjde na chvíli z klubovny ven do chodby. Ostatní si pak v tichosti určí svého hrdinu, a na znamení, že je to on, koho Nepřítel hledá, mu dají do ruky tenhle malý kamínek, který právě vyndávám z kapsy. Tady je – podívejte se!“ Rikitan všem ukázal malý obrázek a hned pokračoval: „Na zavolání Nepřítel vstoupí do klubovny – a začne vás prohledávat tak, že podle svého uvážení – i podle výrazů vašich tváří – se bude libovolně dotýkat ruky kohokoli z vás. Ten, jehož ruky se dotkl, musí otevřít dlaň dotknuté ruky. Bude-li v ní kamínek, je prozrazený. Jednomu a témuž hráči ale Nepřítel současně nesmí prohlížet ruce obě, vždy jen jednu. Druhou může k ukázání požadovat až později, když mezitím prohledal několik dalších jiných hráčů. Pronásledovaný ochraňovaný hledaný hráč si může tajně a nenápadně zatím kamínek i přemístit do ruky druhé,

aby Nepřítele zmátl. Ten si pak už sotva bude pamatovat, komu kterou ruku prohlížel. Kamínek se nesmí ovšem předávat od hráče k hráči, ukrývaným hrdinou lidu zůstává po celou hru jen ten z vás, koho jste si na začátku hry určili!

Ale můžete ho nenápadně před Nepřítelem krýt tím, že se všichni budete zvolna procházet klubovnou a váš hrdina se bude schovávat – zase ovšem nenápadně – mezi vámi. Trošku ho tak ukrýváte, odvracíte od něj Nepříteľovu pozornost, aby ani nepostřehl, že mu hledaný vlastně pořád uniká, že ho ještě neprohlížel. A teď už jen vylosovat toho, kdo bude Nepřítelem.“

Rozdal chlapcům složené malé ústřížky papíru – a na jednom bylo napsáno slůvko „Nepřítel“. Po rozbalení svého papírku vykřikl Pirát trochu nakvašeně: „No to jsem celý já, smolař všech smolařů! Podívejte se!“ Ukázal svůj osudný lístek všem chlapcům a v rozmrzelé náladě vyběhl za dveře.

Ukrývaným odvážlivcem chtěli být ovšem chlapci všichni, ale Rikitán rozhodl: „Vy zbylí se podívejte na své papírky důkladně! Hrdinou je

ten, kdo má lístek v jednom z rohů propíchnutý špendlíkem! Nekřičte přitom ale, aby vás Nepřítel za dveřmi neslyšel a aby nehledal najisto, až ho zavoláme! Když hledaného neobjeví do deseti minut po příchodu, vyhrává ukryvaný hrdina a jeho ochránci. Objeví-li ho, je s hrdinou konec a on skončí v žaláři, ne-li na popravišti!“

Hoši hned začali své lístky prohlížet – a onen špendlíkem označený měl Jirka. Rikitan mu předal kamínek a všichni teď věděli, koho mají chránit a před Nepřítelem ukryvat. Pirát pak vstoupil do klubovny a hra začala. I Rikitan hrál s sebou a usměrňoval ji. Však byl také první, na koho Pirát-Nepřítel uhodil. Ale Rikitanova ruka byla ovšem prázdná. Ani do určených deseti minut se Pirátovi nepodařilo „hledaného muže“ s kamínkem objevit. Tak mistrně a nenápadně se mu s ním Jirka dokázal vyhýbat a tak dobře ho ostatní hráči mezi sebou tajně skrývali a Pirátovi se do jeho váhavé cesty nenápadně pletli. Pirát si pak už ani neuvědomoval, komu a kterou ruku prohlížel a komu ne. I na Jirku jednou narazil, ale to měl Jirka naštěstí kamínek ve druhé ruce.

Chlapci-ochránci nadšeně křičeli, když Rikitan ohlásil: „Konec, Piráte, konec, deset minut právě uplynulo!“ a všichni měli radost, že svého odvážlivce zachránili před zatčením, jako by to místo hry byla hrůzná skutečnost. Ještě asi třikrát hru opakovali, vždy ovšem s pozměněnými úlohami, než se jí nabažili.

Jakou máte paměť?

3

Do neděle konečně zmizel sníh, napadlý nedávno toho nešťastného dne, kdy Nepřítel vnikl do země, slunce se opět ukázalo a vzduch se stal vonným a vlahým.

Hoši vyrazili do Rokle úmluvy hned časně ráno, když se napřed sešli v Červeném dolíku. Někteří lidé je sledovali se starostlivými pohledy, kterým rozuměl asi jen Rikitan. Ale když k nim na okraji města přistoupil jakýsi starší muž a ukázal na jejich slušivé kroje se slovy: „Tohle teď už asi nebudete smět nosit...“, znepokojilo je to a ptali se Rikitana: „Proč bychom je neměli nosit? To se snad nebudeme smět hlásit ani k našemu sdružení?“

„Všechno vám vysvětlím!“ uklidňoval je Rikitan, „ale až tam v Rokli úmluvy. Cestou by nás někdo nepovolaný mohl třeba slyšet – a to by nemuselo dobře dopadnout!“

Hochy tušené nebezpečí vzrušilo ještě víc, a jen ve veselých hrách a závodech cestou k Rokli úmluvy trochu zapomněli na to vše podivné, co je najednou obklopovalo a před čím se chvěli i dospělí lidé. Jen klubovní pes zvaný Devět šráků, přivedený kdysi Stopařem, si vesele a bezstarostně poskakoval kolem chlapců. Toho se starosti jeho dvounohých kamarádů nedotýkaly.

Na jedné z louček, kudy vedla jejich cesta, se zastavili a Rikitan řekl: „Teď se přesvědčíme, jakou kdo má paměť. Přineste sem z okolí deset menších kamenů a...“

„A co s nimi budeme dělat?“ vyjekl Štoura. „To si je budeme muset nějak pamatovat, či co?“

„Nech mě domluvit a nepřerušuj mě,“ krotil ho Rikitan a pokračoval: „Mám tady deset kartiček, podívejte se, vespodu na každé z nich je dvouciferné číslo. Zastrkám je pod kameny – a každý z vás na daný start poběží od prvního kamene k dalšímu, odkryje kartičku pod ním, zapamatuje si číslo na ní – a když po desátém kameni doběhne sem zpět, napíše si na svůj papír čísla, jak si je zapamatoval. Za správné číslo ve správném pořadí získává do závodu bod. Za číslo správné, ale zapsané v jiném pořadí, dostane jen půl bodu. No – a samozřejmě – za číslo nesprávné nedostane nic. A ještě něco, nesmí být na cestě za čísla déle než dvě minuty!“

Hoši se rozběhli hledat a přinášet kameny a Rikitan je pak rovnal do řady, vždy asi po dvou metrech.

A pak to začalo. Hoši startovali jeden po druhém, vždy když předchozí svůj běh skončil. První dvě tři čísla si pamatoval snad ještě každý – ale už při čtvrtém a pátém kameni se jim vytrácela z mysli, všelijak si je pletli, například místo 84 napsali 48 nebo 86 a podobně. Nikdo nedokázal získat všech deset možných bodů, nikdo nenapsal všechna čísla správně a v přesném pořadí tak, jak následovala za sebou.

„Jen se tužte!“ smál se Rikitan. „Jen si trochu namáhejte mysl – i Roy měl dobrou paměť – kde má kterou past nalíčenou – a měl jich v lesích kolem Sluneční zátoky na tucty!“

Nejlíp se umístil kupodivu Větrník, získal osm a půl bodu! A mluvka Drobeček měl jen čtyři body!

„A teď uklidte kameny zase zpět do křoví, aby loučka byla čistá!“ pravil pak Rikitan. Vilík s Ludkem je začali odnášet a po nich ještě někteří další hoši. Rikitan je pochválil: „Je dobré, když se hned chápete práce, která se musí udělat. Všiml jsem si, jak leckoho z vás ani nenapadlo, aby kameny pomáhal odklidit. Snad spoléhal na to, že tak učiní ostatní!“

Ti, kteří kameny neuklízeli – a Jirka byl mezi nimi – byli trochu zahanbení a umiňovali si, že už se nikdy k žádné práci nebudou stavět tak nevšímavě, jako to učinili teď. Brzy potom všichni vyrazili na další cestu. Rokle úmluvy byla ještě daleko.

Znovu na památné místo

4

Bylo pozdní odpoledne, mírně slunečno, když se chlapci zastavili na okraji Rokle úmluvy. Nikdo z nich se ale nijak mimořádně nedivil, že sem jdou v nezvyklou dobu, také nebyli připraveni na to, že by zde snad měli strávit noc! Vždyť zítra je pondělí, všichni musí do školy! Ale Rikitan zřejmě věděl, proč dnešní výprava končí právě zde. Copak jim na schůzce v klubovně nenaznačil, že má pro ně nějaké sdělení a že jim vše řekne právě až tady, v Rokli úmluvy, na místě pro jejich sdružení tak památném?

Co to ale jen bude? Řekne jim něco pěkného, radostného – nebo něco nedobrého, co v poslední době kazí pohodu všem lidem ve městě – a vůbec po celé zemi? Teď když veselí i napětí z posledních her a závodu s kameny a čísly pod nimi tam kdesi vzadu na palouku pomínulo, hoši zase upadli do jakéhosi nedobrého rozpoložení. A Rikitanova podivná výstražná opatrnost se stálým napomínáním jen k tichému hovoru pocit nebezpečí znásobovala.

Začali se zvolna spouštět do rokle, jeden po druhém, známou nejspokudnější cestičkou v příkré stráni. Tady měla každá větev stromu či keře svůj účel, každou už znali, jak a kde se jí zachytit, přidržet, aby nesklouzli na dno rokle rychleji, než by jim bylo milé a zdravé, každý kámen jim byl dobrý k sestupu.

V Rokli úmluvy je obklopilo vlhko a přítmí. Tato jarní doba opravdu ještě nebyla vhodná k přenocování. Někde byly dokonce ještě zbytky sněhu po vánici z toho odporného těžkého dne, když do země vtrhl Nepřítel. Jaký to byl nedobrý rozdíl proti předchozí výpravě sem, kdy

poslední hoši končili svůj lov třinácti bobříků – a kdy jaro slibovalo být ještě krásnější a ještě radostnější než to loňské, v němž zde založili své sdružení!

Došli k uschlému stromu, kde ještě visely barevné provázky z té dosud šťastné výpravy sem před několika týdny. „Pojďte, uděláme si malý ohniček!“ vyzval hochy Rikitan, když i poslední z nich byl na dně rokle. Začal sbírat slabé uschlé větévky a všichni se přidali. Nikdo už nechtěl stát stranou, jako tam nahoře na palouku při odklízování kamenů po závodu s čísly. Nikdo nemluvil nahlas, ani se nesmál a nevtipkoval.

Na všechny hochy dál doléhala podivná tíseň. Co jim Rikitan asi chce povědět! A bude to něco dobrého, nebo špatného?

Ohniček se brzy rozhořel, i když dříví bylo vlhké. Ale Rikitan s Větrníkem ho stavěli tak, aby k němu měl vzduch dostatečný přístup, a také suchá březová kůra, kterou měl každý z hochů po kousku ve své Kرابičce poslední záchrany, k tomu dopomohla. A tak ohniček ani příliš nekouřil.

Chlapci usedli na torny, jak jim Rikitan poradil. Země zde byla ještě syrová, studená, vycházel z ní vlhký chlad. Zazpívali si několik starých táborových písniček, ale zpěv se nedařil, nešel jim od srdce. Rikitan to vycítil, a tak začal svou řeč:

„Doba je skutečně velmi vážná, nebezpečná, to víte už sami dobře. Je víc než pravděpodobné, že Nepřítel rozpustí všechny spolky mládeže – a to pak by bylo pokračování v činnosti po takovém nařízení velmi nebezpečné, trestné. Myslíte si, že bychom se i my měli rozejít a ve své činnosti nepokračovat?“

„Nikdy! Nikdy!“ volali hoši tlumeně, ale vášnivě, jakoby jedněmi ústy. A Rikitan pokračoval:

„Slibme si tedy pro takový případ zákazu mlčenlivost a utajení! Nezradme se! Naše činnost bude zatím nadále pokračovat, pokud to jen trochu bude možné. Nebudeme činit nic, co by bylo škodlivé lidem dobré vůle. Budeme konat své schůzky a chodit na nedělní výpravy – a snad se nám i podaří prožít znovu prázdniny ve Sluneční zátocě!“

Ta možnost hochy nadchla, rozradostnila, rozveselila. Ale už tady byl Šťoura se svou otázkou:

„Co když nás ale nějaký úřad Nepřítele přece jen rozpustí? A jak by to potom bylo s klubovnou? Kde bychom se scházeli, hráli hry?“

A kam bychom odstěhovali své věci, stany, nářadí k táboru a všechno to ostatní?“

A tak bylo zase po chvilkovém veselí. Přijít o svou klubovnu! A nevydat se koncem školního roku do Sluneční zátoky! To by snad ani nepřežili! Všichni se teď po Šťourových slovech zadívali na Rikitana. Byl jejich spásou – vždy vše tak dobře zařídil – vždy si ve všem věděl rady – tak snad i teď je nějak zachrání?!

Rikitan chvíli mlčel. Přiložil několik větévek do ohně, spíše jen proto, aby se odhodlal k tomu, co měl na mysli, a pak opět začal hovořit: „Na všechno už jsem, chlapci, myslel! Na všechno! Po roce šťastného společného přátelství a pěkné činnosti našeho sdružení na nás opravdu přichází těžká, nebezpečná doba. Ale nesmíme se jí zaleknout, nesmíme se dát zastrašit, nesmíme se vzdát! Nevzdávají se stateční dospělí lidé, a tak se nevzdáme ani my!“

„Ano – ano – tak je to dobře. Rikitane, nesmíme se vzdát!“ volali hoši polohlasně. „Nikdy! Nikdy se nerozejdeme z našeho sdružení, nikdo je nezahlavíme! Nikdy!“

Kdo přitom mohl vědět, jak bude těžké a nebezpečné to rozhodnutí splnit? Snad ani Rikitan sám to nemohl předvídat.

Noví bobřáci

5

Rikitan chvíli mlčel, až se přívál nadšených a odhodlaných slov utiší, ale bylo vidět, že je spokojený.

Ohníček teď hořel jasně, šířil kolem příjemné teplo a v jeho záři se zdálo, že všude za sedícími chlapci je úplná tma. To jeho svit tak oslepoval zrak. Pak Rikitan zase promluvil:

„Jsem rád, že tak smýšlíte a že nechcete, aby naše sdružení zahynulo. Snad bychom si někde našli i nějaké nové, náhradní přístřeší, kdybychom o svou klubovničku U Modrého hroznu přišli. To ještě uvidíme. I bobříky budeme lovit, třebaže jste je už všichni ulovili!“

„To je budeme lovit znovu?“ zakňoural poplašeně Drobeček. „Co mi to jen dalo za práci, než jsem ulovil bobříka mlčení – začínal jsem ho snad asi patnáctkrát, taky bobřík odvahy mi dal co proto – a teď bych zase – tóó...“

„Nemusíš je lovit znovu, když nebudeš chtít!“ chlácholil ho Rikitan a Štoura pichlavě dodal: „– anebo když se budeš bát!“ Několik hochů se zasmálo, ale Luděk prohlásil: „Co mě se týká, rád si je zopakuju, všech třináct! Jejich lovení mě vždycky bavilo, tak mě bude těšit i teď!“

Jeho nápad se všem zamlouval a chlapci se vzájemně ujišťovali, že Ludka v znovulovení bobříků napodobí. Ale Rikitan všechny překvapil něčím nečekaným:

„Mám radost, že chcete znovu napodobit Roye v jeho činnosti, že jste nezpohodlněli – a že se chcete přesvědčit, zda jste ještě pořád takoví, jací jste byli donedávna. Ale teď dávejte pozor: Roy dělal, uměl a snažil se dokázat ještě mnoho jiných věcí než ty, které jste napodobili

v lovu třinácti bobříků. A ty jeho další věci, ty schopnosti a činnost my opět napodobíme, a to v nových dalších bobřících!“

„Jejkule – a jaké to budou?“ zakvílel zase legračně Drobeček. „Bude v nich zase nějaké mlčení? Nebo jít někam v noci sám?“ Pirát ho umlčel a Rikitan s úsměvem pokračoval:

„V těch nových bobřících nebude samozřejmě nic z toho, co bylo v těch původních třinácti prvních! Budou mít novou náplň – i nové názvy, myslím, že se vám budou právě tak líbit a že je budete lovit se stejným zájmem, jako ty dosavadní!“

„A jaké budou mít barvy?“ ptal se na vše myslící a věčně s něčím nespokojený Štoura. „Vždyť už pro ně nenajdeme dalších třináct nových barev! A kam si budeme našívat jejich kolečka?“

„To asi vedle té první třináctky!“ dohadoval se nadšeně Grizzly.

„Ano!“ přisvědčil Rikitan, „už jsem myslel i na to! Tak tedy: barvy bobříků budou stejné, jaké má těch prvních třináct. Aby se noví bobřici lišili, budou mít tvar čtverečků místo koleček. A na rukávy košil si je budete našívat opravdu vedle toho sloupku bobříkových koleček původních, jak tady Štoura před chvílí uhodl.“

Mirek pak vyhrkl: „A co v těch nových bobřících bude? Řekni nám nějaký, řekni nám ten čtrnáctý – jsem zvědavý jako snad ještě nikdy!“

Také ostatní hoši se přidali. „Ano, ano, povídej, co bude od nás ten čtrnáctník chtít?“ volal Vilík – a neměl přitom ani ponětí, že tím slůvkem „čtrnáctník“ vymyslel pojmenování čísel dalších bobříků, když se později o nich mluvilo nebo v kronice někdy psalo.

„To víš, že vás nebudu napínat,“ smál se Rikitan a vypadal v té chvíli zase tak klidně a bezstarostně jako většinou dřív, když se Nebezpečí ještě nevlížilo do země, a tím i do pohody Hochů od Bobří řeky. „Tak jen dávejte dobrý pozor. Budu vám zase vyhlašovat nového, dalšího bobříka nejmíň jednou za měsíc, někdy možná i jednou za dva týdny. Dnes vám tedy oznámím toho čtrnáctníka, jak řekl Vilík – ale světe zbož se – zároveň vám prozradím i toho posledního šestadvacátníka, protože ten vám bude dlouho, velmi dlouho unikat, než ho ulovíte, a vy s ním začnete už dnes!“

Co na vás bude chtít, vám řeknu za chvíli. Ale teď k tomu čtrnáctníkoví: Jak víte, Roy, ten báječný chlapec z původní skutečné Sluneční zátoky, byl pro svou mírnou, přátelskou povahu oblíbencem několika

indiánských hochů z blízké osady Silver Star. Od nich se mnohému naučil, zpívali mu své podivuhodné písně a vyprávěli mu příběhy z dávných dob jejich kmene. Ne všemu z jejich indiánské řeči rozuměl, ale usmyslel si, že si bude zapisovat její jednotlivá slůvka do starého sešitu. A tam si taky namaloval znaky měsíců i jejich názvy, jak je jmenovali a označovali indiáni. Brzy je uměl nakreslit i pojmenovávat z paměti, nemusel se už do sešitu na ně ani dívat...“

„Už vím – už rozumím!“ radostně vykřikl Jirka. „Tak to bude ten čtrnáctý bobřík, Rikitane, vid? Máme si do sešitu namalovat a napsat indiánské měsíce jako Roy!“

„Ano,“ přisvědčil Rikitan, „ale nejen napsat a namalovat, to by bylo příliš lehké a školácké – ale znát jejich znaky a názvy nazpaměť! Na schůzce v klubovně vás je naučím.“

„To budu umět za hodinu!“ holedbal se Větrník, a všichni mu to věřili, měl výbornou paměť.

„Ale co bude po nás chtít ten šestadvacátník?“ ptal se Kytíčkář. „Nevím, proč těch dalších jedenáct předchozích chceš zatím přeskočit?“

„To má svůj důvod!“ usmál se Rikitan. „Začnete ho lovit zároveň s ostatními bobříky, jak je budu vyhlašovat. Ale bude vám trvat rok, než jeho lov ukončíte! Tedy – jestli se vám ho vůbec podaří ulovit! Bude se totiž jmenovat bobřík věrnosti a chce od vás, abyste v našem sdružení vydrželi po celý rok od dnešního dne, od téhle chvíle! Abyste z našeho sdružení neodešli, ať už ze strachu před nebezpečím, které nám hrozí, nebo dokonce snad z omrzlosti, ze ztráty zájmu o naši činnost, o naše schůzky a výpravy, o naše hry – a tak! Teď už brzy dokončíme první rok našeho společného přátelství a začneme druhý. Kéž byste všichni vydrželi! Kéž byste všichni ulovili toho posledního bobříka v řadě, šestadvacátníka!“

„Ulovíme!“ vykřikl vášnivě Tichošlápek, jindy tak mlčenlivý. „Ulovíme, uvidíš, že ulovíme!“ Všichni se k němu zase přidali svými hlasy.

Rikitan pak ještě dodal: „A teď už taky víte, proč jsem vám toho posledního bobříka ohlásil už dnes – a ne až někdy za rok. Abyste věděli, co od vás žádá – a abyste ho po celý rok – dneškem počínaje – mohli lovit!“

Deska věrnosti

6

Počasí se znovu umoudřilo, slunce začalo opět hřát a po modrém nebi letěla závratnou rychlostí bílá oblaka. Lidé při té pohodě jako by chtěli zapomenout na nebezpečí, jež celou zem zaplavilo. Vypadali dost spokojeně, leckdy se i usmívali, jen hovor na ulicích a v krámech nebyl tak bezstarostný a klidný jako dříve. Pokud se spolu někde zastavili na kousek řeči, tvářili se spiklenecky, znepokojeně, každou chvíli se otáčeli, zda je někdo nesleduje nebo neposlouchá. A když šla kolem hlídka nepřátelského vojska, jež celou zemi obsadilo, zmlkli docela, nebo se raději rozešli, aby nebyli nápadní.

Po ulicích jezdila cizí auta podivných nezvyklých typů a z jejich podhrnutých zadních plachet hleděli toužebně do ulic pobledlí vyděšené občané, právě zatčení.

Rodiče nabádali své hochy, aby s nikým cizím na ulici nemluvili a ze školy aby se vraceli hned domů. Nebezpečí číhalo všude.

Rikitan využil mimořádně krásného počasí a svolal letos poprvé odpolední schůzku – v týdnu po večerním ohníčku v Rokli úmluvy – do Červeného dolíku místo do klubovny „U Modrého hroznu“. Možná kdyby věděli, co později přijde, konali by ji raději tam, aby ji užili. Ale v Červeném dolíku měli ke hrám víc místa, byly tu různé prolákliny i náspy a malé strážky, drobná křoviska, a tak se tady hrám pěkně dařilo. Kytičkář byl ve svém živlu, prohlížel kdejakou květinku a nabádal ostatní, aby po nich nešlapali.

Chlapci zde byli už téměř všichni a dováděli s míčem, když přišel Rikitan.

„Ale nemáme dnes čekat Tichošlápka!“ hlásil mu hned Grizzly. „Doma o něj mají strach – vojáci u nich v okolí prohledávali domy a někoho hledali. Všichni se tam třesou strachy!“

„To je škoda!“ litoval Tichošlápka Stopař, „bude mít v docházkovém archu první zelené okénko!“ Arch byl po celý rok vyvěšený v klubovně, každý v něm měl svou linku s okénky a za účast na schůzce či výpravě mu bylo příslušné okénko vybarveno červeně. Když ale chyběl, tak zeleně. Nikdo ovšem nechtěl zelené okénko – každý se snažil, aby byl při všem, co Hoši od Bobří řeky konali. A když musel někdy vynechat pro nemoc nebo učení, byl nad zeleným okénkem velmi nešťastný. Tichošlápek od loňského návratu ze Sluneční zátoky neměl ani jedno! Zatím nikdy nevynechal! Až dnes tedy...

„Podívejte se, co jsem vyrobil!“ pochlubil se pak Mirek. Vytáhl z tašky list papíru, na němž byly v barvách znaky všech indiánských měsíců i s jejich názvy, jak o nich mluvil bobřík čtrnáctník.

„To si obkreslím – to si opišu do sešitu, půjč mi to,“ jásali hoši, ale Rikitan řekl:

„Bude lepší, Mirku, když list vyvěšíš v klubovně. Aspoň se tam nepomačká, nikdo ho nezapomene doma, kdybys mu ho půjčil – a každý si ho může obkreslit a opsat, kdy bude chtít.“

Hoši uznali, že je to rozumné, a Mirek výkres opět schoval do desek. Každý hoch podobné desky s papíry na schůzky nosil, patřily do výzbroje.

„A já jsem taky udělal něco podobného jako Mirek!“ pravil Rikitan. „Bude to vývěska pro záznam o lovu bobříka věrnosti, toho šestadvacátníka. Podívejte se!“ Při těch slovech vyňal z tašky, jako vždy naplněné různými leistry a výstřižky, tuhou velkou čtvrtku papíru. Po levé straně byl sloupec se jmény hochů, podélné linky u každého jména byly rozděleny svislými čarami na dvanáct okének. „Za každý měsíc, který v našem sdružení prožijete, každému z vás do patřičného okénka namaluju indiánský znak prožitého měsíce. Až budete mít všechna okénka plná, ulovili jste posledního bobříka. A té celé záznamní vývěsce budeme říkat Deska věrnosti. Kéž byste všichni měli všechna okénka plná!“

Hráli pak několik her, přetahovali se lanem, pinkali míčem v kruhu o rekord, zda dosáhnou stovky odpáleného míče, aniž by upadl na zem, skládali rozstříhaný vzkaz zlatokopa Donovana, hledali Stopařem

mistrně ukrytou krabičku od zubní pasty a závodili ve skákání přes roztočené laso. Den se chýlil ke konci. Slunce zapadalo jako rudý kotouč za vzdálené zašedlé vrchy a skály. Všude byla záplava červeného světla. Na obloze pluly zase barevné mraky, červené, oranžové i nazelenalé a karmínově fialové. Hoši přestali hrát a sesedli se kolem Rikitana.

Vzal Zvučící dřevo a tiše začal hrát zvláštní nápěv, jaký od něho ještě nikdy neslyšeli. Seděli tak tiše a dlouho. Tak jako tenkrát, když jim Rikitan poprvé zpíval a hrál Píseň úplňku.

Nebe zesinalo. Oranžová, červená a žlutá barva oblohy se zvolna měnily do temně fialové. Sluneční kotouč pomalu mizel v oparu za dalekými kopci a lesy. Pořád se za ním dívali, jak se ztrácí.

Vlahý prohřátý vzduch se měnil na chladný. „Pojďme, půjdeme už domů!“ pravil Rikitan, „byli jsme tu dnes trochu déle než jindy. A vaši rodiče by mohli o vás mít starost. Víte, že je zlá doba!“

Výprava na neznámé místo

7

Noviny přinášely další a další nedobré zprávy. Najednou se nesmělo to či ono, co dříve bylo samozřejmé po celá desetiletí. Tabulky na nárožích ulic musely být dvojjazyčné, na prvním místě v řeči Nepřítele. Některé ulice byly přejmenovány. Mnoho lidí se muselo skrývat, aby nebyli zatčeni. Z knihoven se vyřazovaly spousty knih, jak si to vyžádal všemocný Nepřítel.

Ve školách si žáci museli zalepovat nebo vytrhnout celé stránky v učebnicích, a běda tomu, kdo by tak neučinil.

Významné osobnosti národa, jež až dosud lidé uctívali, byly hano-beny, ze školních tříd zmizely obrazy státníků, a budou prý rozpouš-těny a zakázány celé spolky, zejména ty mládeže.

„A s vámi bude taky brzo konec!“ vmetl škodolibě do tváře Vilíko-vi a Jirkovi kteréhosi dne o přestávce ve škole Jarda Křehník, jeden z těch kluků – hlupáků, kteří se jejich sdružení ze závnsti i z nevědo-mosti tak často pošklebovali. „Už nebudete žádní Hoši od Bobří řeky, uvidíte, chachá...“

Vilíka s Jirkou to rozrušilo a na posměváčka se rozzuřili na nejvyš-ší míru. Jakže to povídal ten mluvka? Že bude s nimi brzy konec? Bylo by to možné? Zdálo se, že ten protiva Křehník bude snad mít dokonce pravdu! Po městě kolovalo plno pověstí, a v dalších dnech pak vskutku došlo k úřednímu zákazu největších celonárodních spolků, ačkoli exi-stovaly desítky let. Jejich majetek připadl Nepříteli. Z tělocvičen a ze sportovních hřišť některých klubů odvážela jeho auta všechno mož-né – a nikdo nesměl proti té nepoctivosti a nespravedlnosti namítnout slůvko. Činnost všech spolků pak byla zakázána, údajně proto, že prý by mohla být namířena proti Nepříteli, beztak proti němu tyto spolky už od podzimu nepříznivě psaly v novinách.

„To bych nepřežil, kdyby se nám něco takového mělo stát!“ vyhrkl zoufale Jirka k Vilíkovi, když šli v neděli ráno na další celodenní výpra-vu. Oba ve svých hezkých šedomodrých krojích Hochů od Bobří řeky, na kterých se už brzy vedle dosavadních bobříkových koleček budou objevovat čtverečky další třináctky – a které jim někteří hoši z okolí tajně i zjevně tolik záviděli. Vždyť kdo by nechtěl být Hochem od Bob-ří řeky? Kdo z chlapců by nechtěl být v takovém sdružení?

Dnes se chlapci vydali na celodenní výpravu do velmi vzdálených míst, kde ještě nikdy předtím nebyli. V ten směr, kde za jasných dnů vídali z Červeného dolíku kopce a lesy.

„Jaké to tam je?“ dotazovali se cestou Rikitana. „Je tam nějaký ryb-ník nebo potok?“ dorážel Mirek. „Je už dost teplo, uvidíte, že se budu koupat, když tam bude voda!“

„A jak se to tam jmenuje? Má to místo nějaký název? Jdeme ně-kam, a nevíme vlastně ani kam!“ huhlal trochu mrzutě Štoura, který

měl vždycky nějaké pochyby a námitky. A Rikitan všechny dotazy jen odmítal slovy: „Uvidíte, uvidíte! Dejte se překvapit! Nikdy bych vás nevedl do míst, která by pro vás nebyla vhodná – a kde byste nic neužili. A jak že se to místo jmenuje? Sám dobře nevím – na mapě nemá název. Ale je možné, že nějaká příhoda, kterou tam zažijeme, nám k názvu sama dopomůže!“ Jako obvykle měl opět pravdu. Jeho slova se vyplnila, ale v tu chvíli, kdy je vyřkl, to ani sám ještě netušil. Kráčeli liduprázdnými polními travnatými cestami mezi lukami, malými jehličnatými lesíky i březovými hájky, na jejichž okrajích už znovu rozkvétaly první jarní květinčky, modravé podléšky, žluté prvosenky i mochny.

Odhazování dřívek

8

Na chvíli se zastavili a Rikitan řekl: „Chcete si cestou něco zahrát?“ Odpovědí mu byl bouřlivý souhlas, a tak Rikitan vyňal z torny dvanáct malých rovných větévek zbavených kůry, a hoši viděli, že na každé z nich je napsáno jméno některého z nich. Rozdal jim je a vysvětlil, jak se hra bude hrát.

„Půjdete vpřed kolem mě, každý z vás bude mít přítom za úkol během půl hodiny od téhle chvíle svou větévku tajně odhodit, aby nikdo nezpozoroval, že tak učinil. A naopak každý z vás má pozorovat všechny ostatní jako ostrůž a objevit odhozená dřívka ostatních. Ale pozor:

já půjdu uprostřed vás – a nikdo nesmí být víc jak zhruba deset kroků za mnou, nebo zase tutéž vzdálenost přede mnou. Čí větévka bude nalezena, její majitel prohrává, právě tak jako prohraje i ten, kdo do půlhodinky dřívko neodhodí z obavy, že by byl zpozorovaný. Budu vám taky každou chvíli hlásit, jak čas ubíhá. To je vše – a teď jdeme – a začínáme!“

Dali se znovu na cestu. Někteří zůstávali pozadu, jiní se rozběhli před Rikitanem, ale všichni dbali na to, aby nebyli od něj dále než těch prozluklých deset kroků. A sami jeden druhého napomínali a okřikovali, když někdo vzdálenost dobře neodhadl a šel příliš pomalu, takže byl za Rikitanem, nebo zase příliš rychle, a ocitl se před ním.

Zpočátku se nikdo větévku neodvážil odhodit, každý viděl, jak ho ostatní pozorují. Jako první tak učinil Grizly, ale byl postřehnut bdělým Stopařem, a tak svou hru prohrál. Ale jak cesta ubíhala a s ní i vyměřený čas, bdělost chlapců ochabovala. Hovořili mezi sebou o všem možném a probíhali se kolem Rikitana. Luděk už měl splněného čtrnáctého bobříka – indiánské znaky a názvy měsíců – a oni se dohadovali, co od nich budou žádat bobříci další. Pirát s Kytíčkářem si už dokonce umlouvali, že budou spolu bydlet na táboře ve stanu – a na odhazování dřívek skoro ani nevzdechli.

Až pak náhle pokřik Větrníka kdesi vzadu za Rikitanem hru opět připomněl. „Ha – odhodil – zahodil ji – Kytíčkář ji zahodil – Rikitane, podívej, tady je!“ jásal Větrník a nesl větévku Rikitanovi ukázat. A do toho svým tenkým hláskem jedovatě zavřískal Drobeček: „Jo – ale že já jsem větvičku zahodil už tam u toho modřínu, to sis nevšiml, vid', ty jeden breburdo!“ A šťastně se smál, protože byl zřejmě první, komu se to podařilo.

Všichni opět zpozorněli a krátce poté bylo při odhození dřívka přistiženo několik dalších hochů, mezi nimi i Vilík a Jirka. To je velmi mrzelo, protože se pořád oba tajně považovali za nejzasloužilejší členy jejich sdružení, neboť to byli oni, kteří se jako první seznámili loňského jara s Rikitanem – a dle svého názoru měli by tedy být i nejúspěšnějšími v každé hře, jím pro Hochy od Bobří řeky připravené.

Půlhodina uplynula, a jen Drobeček a Mirek své větévky dokázali během ní odhodit nepozorovaně. Všichni ostatní byli při odhazování přistiženi. Stopař měl dokonce trojí úspěch: přistihl Ludka, Tichošláпка a Štouru. Ten samozřejmě zase hudoval, ale nic mu to nepomohlo.

„Byl jsi přistižen, tedy jsi prohrál – a basta! Jaképak řeči!“ chlácholil ho Rikitan, a pak dodal: „Ale je dobře, že jste tak pozorní a že máte otevřené oči – nikdo vás hned tak nepřelstí! Ani náš společný Nepřítel!“

Zmínkou o společném Nepříteli, rdousícím celou zem, nechtěně chlapcům zase připomněl tvrdou skutečnost. Kráčeli pak ještě asi čtvrt hodiny, až se před nimi rozevřelo krásné údolí, zaplavené sluncem a jarním kvítím.

Boj o míč

9

„Tady už zůstaneme – tady je to nádherné – ten potok tady při kraji té skály – podívej se, Rikitane – že tady zůstaneme?!“ nadšeně se přimlouvali hoši a Rikitan ochotně svolil.

„Ani jsem s vámi dál už nechtěl jít – tady je přece to místo, co jsem vám sliboval – tady je cíl naší dnešní výpravy!“

Chlapci se s jásotem rozběhli k širokému potoku s nízkými břehy. Pirát se přes něj přebrodil a šplhal do téměř kolmé skalní stráně, kde objevil ve značné výšce pěšinku mezi křovím.

„Jejda – jak jste všichni tam dole malí tady z té výšky!“ halekal rozjařeně dolů. „Vidím vás všechny i to údolíčko jako na dlani. A tady tu pěšinku slavnostně jmenuju Vyhlídkovou cestou nejslavnějšího Piráta všech dob, abyste to věděli!“

Mezitím chlapci složili své torny a obleky do úhledných čtverců a do jedné řady, jak bylo ve sdružení zvykem, a Rikitan už volal k další hře:

„Rozdělíme tohle údolíčko napříč, rozdělovací přímku vyznačíme zabodnutými větévkami. A od té hranice padesát kroků vlevo i napravo uděláme – opět z větévek – po jednom kruhu o průměru půldruhého metru. V každém z obou kruhů bude jeden náš míč. Je dobře, že máme dva. Vy se rozdělíte na dvě šestice – a každá ta šestka bude mít za úkol vniknout do území soupeře, ukořistit z jeho kruhu míč a donést ho či dohodit na svou polovinu. Šestice hráčů soupeře ovšem nelení a únosce míče se snaží polapit dotykem, plácnutím, nebo i zásahem šišky. Jak vidíte, je jich zde spousta. Zasažený hráč jde s rukama zdviženýma nad hlavou do svého území, až za svůj kruh, odtud teprve může znovu hrát. Když se dostane do kruhu soupeře cizí hráč, nemusí odtamtud hned s míčem utíkat a kličkovat zpět na své území. V cizím kruhu je bezpečný, tam nemůže být ani vybitý, ani zajatý. Čeká tam jen na vhodnou chvíli, aby z kruhu náhle vyrazil nebo míč hodil některému spoluhráči, který se odvážil do cizího území běžet mu naproti na pomoc. Vítězí samozřejmě to družstvo, které dřív ukořistí míč ze soupeřova kruhu. A ještě něco: do vlastního kruhu nesmí nikdo z družstva vstoupit, tam může vběhnout jen někdo z protihráčů.“

Bylo to jasné, srozumitelné, a tak se chlapci hned sami rozdělili na dvě družstva a hra začala. Těch chviliek vzrušení, napětí, co při ní bylo! Rychlonohý Mírek už málem míč ze soupeřova kruhu získal pro své družstvo, už se prokličkoval obranou do soupeřova kruhu, kde byl v bezpečí, ale pak s míčem náhle vyběhl z kruhu a byl zneškodněn šiškou bdělého Větrníka, než míč stačil hodit na své území. A tím ztratil nejen míč, ale i své místo v cizím kruhu, kam se předtím bleskurychlým během a kličkováním mezi deštěm šišek dostal. A takových příhod během hry bylo plno. Každý si při ní zahrál. Chlapci se ve svém družstvu také občas střídali v obraně vlastního kruhu (do kterého nesměli) a v útočení na kruh soupeře.

Chvillemi se zdálo, že oba míče v kruzích jsou nedobytné – tak dobře byly střeženy. Potom se však do cizího kruhu dostal Pirát, Vilík mu vyběhl do cizího území ze svého naproti, Pirát z kruhu mu míč hodil, a než obránci stačili Vilíka zasáhnout šiškou nebo plácnout, míč už byl